

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. γ. 3.—

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ... 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν... 15

261—Γραφεῖον δδ. Ἑρμοῦ—264

Ἐάν κατέχωμεν ἀγαθὰ καὶ πλούτη δὲν πρέπει νὰ κατεχόμεθα ὑπ' αὐτῶν· δυνάμεθα νὰ μεταχειριζόμεθα ταῦτα ὡς ἀνὴρ πρὸς δόφρησιν, ἀλλ' οὐχὶ ὡς στεφάνους νὰ περιβάλλωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς μετ' αὐτῶν· δυνάμεθα ὡς ὁδοιποροὶ μεταχειριζόμεθα ταῦτα, ὡς βακτηρίαν, νὰ βαίνωμεν στηριζόμενοι ἐπ' αὐτῶν, ζητούντες τὴν ὑπεράνω ἡμῶν χώραν, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ φορτώνωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς δι' αὐτῶν, ἢ νὰ φέρωμεν αὐτὰ ὡς βάρη ἐπὶ τῆς ῥάχους ἡμῶν· δυνάμεθα νὰ μεταχειριζόμεθα ταῦτα εἰς ἐνθάρρυνσιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ἔχωμεν πεποίησιν ἐπ' αὐτῶν· πρέπει νὰ θεωρώμεν ταῦτα ὡς παρακολούθηματά, ἀλλ' οὐχὶ νὰ στηρίζωμεν ἐπ' αὐτῶν τὴν κυριωτέραν εὐδαίμονιαν ἡμῶν. Ὡς αἱ μέλισσαι καίτοι ζῶσαι ἐν μέσῳ τοῦ μέλιτος καὶ τοῦ κηροῦ, οὐδ' ὅλως ἐγγρίζουσι τὰς πτέρυγας αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἰσώδους οὐσίας, ἥτις καλῶς τὴν θελητήριον αὐτῶν πτῆσιν καὶ τὴν ἐλαφρὰν αὐτῶν διάβασιν ἀπὸ ἀνθους εἰς ἀνθος, οὕτω καὶ οἱ χριστιανοὶ οἱ ζῶντες ἐν τῇ ἀφρονίᾳ ἐπιγείων ἀγαθῶν, ὡς ἐν κυψέλῃ μέλιτος, πρέπει νὰ προσεχωσὶ λίαν ὅπως οὐδὲν ἐγκόσμιον καλλήσῃ ἐπὶ τῶν διαθέσεων αὐτῶν, αἵτινες εἶναι αἱ πτέρυγες τῆς ψυχῆς, καὶ ὅπως δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀνύψωσιν αὐτῶν καὶ ἐξεγερῇ τῶν καρδιῶν αὐτῶν πρὸς οὐράνια ἀντικείμενα, ἢ νὰ καταπαύσῃ τὴν ἐνέργειαν τοῦ λογισμοῦ αὐτῶν εἰς τὸ ἔχειν τὸν νοῦν προσηλωμένον ἐπὶ τῶν ὑποσχέσεων καὶ μυστηρίων τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπερ πρέπει νὰ ἦ ἡ κυριωτέρα ἐπασχόλησις καὶ τέρψις τῆς διανοίας αὐτῶν.

ΠΕΡΙ ΑΔΑΜΑΝΤΟΣ.

Ἡ ἱστορία τοῦ ἀδάμαντος εἶναι ποικίλη. ἔχει γημικὴν καὶ ἐμπορικὴν, μεταλλευτικὴν καὶ μυθικὴν ἱστορίαν. ἔχει, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, προσωπικὴν ἱστορίαν, περιλαμβάνουσαν τὰς διάφορας τύχας τῶν λίθων ἱστορίαν περὶ τὴν καὶ νοθεύας τοῦ ἀδάμαντος,

περὶ ἀνακαλύψεως καὶ κλοπῆς τοῦ ἀδάμαντος. Ἡ ἀρχαιοτάτη γνώσις πατρὸς τοῦ πολιτίμου τούτου λίθου λέγεται ἡ Ἰνδική. Ἐκ ταύτης προεχώρησε πρὸς δυσμὰς καὶ ἔφθασε μέχρι τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες μεταξὺ τῶν πολλῶν ἀξιοσημειωτῶν αὐτοῦ ιδιοτήτων, διέκρινον τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ σκληρότητα, ὡς τὴν μόνην δι' ἧς ἡδύνατο εἰς τὸ ἐξῆς νὰ διακρίνηται καὶ νὰ πιστοποιηται ἡ γνησιότης αὐτοῦ. Ἐδωκαν αὐτῷ τὸ ὄνομα ἀδάμας, ἀκατάβλητος καὶ εὖρον μύθους εἰς περιγραφὴν τῆς ιδιότητος αὐτοῦ ταύτης, οἵτινες ἐκυκλοφόρουσαν ἀνευ ἀντιφρόσεως ἐπὶ πολλὰς ἑκατοντάδας ἐτῶν. Τοιαύτη ἦν ἡ σκληρότης τοῦ γνησίου ἀδάμαντος, ἰσχυρίζονται οἱ Ἕλληνες, ὥστε ἡ προσπάθεια τῆς θραύσεως αὐτοῦ μεταξὺ σφύρας καὶ ἄκρονος ἀπέβαινε, οὐχὶ εἰς τὴν θραύσιν τοῦ λίθου, ἀλλ' εἰς τὴν διάρρηξιν τοῦ μετάλλου· πολλοὶ ἐκ τῶν ἀρίστων ἀδαμάντων ἐθυσιάζοντο, ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, εἰς τὴν τυφλὴν ταύτην παράδοσιν τῆς ἐπικινδύνου ταύτης διὰ τοῦ σιδήρου δοκιμασίας. Ὑπῆρχεν, ἔλεγον, μία μέθοδος δι' ἧς ἢ ἄλλως τε ἀήττητος αὕτη ἀντίστασις ἡδύνατο νὰ καταβληθῇ. Ἡ ἐμβάπτισις αὐτοῦ ἐντὸς θερμοῦ αἵματος αἰγὸς καθίστα τὸν ἀδάμαντα καταβλητὸν ὑπὸ τῶν χτύπων τῆς σφύρας, καὶ τοι καὶ τότε, ὡς ὁ Καληδόνιος ἥρως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῶν Θηβῶν, ἐπροσπάθει νὰ περιλάβῃ τὸν πείσμονα αὐτοῦ ἀντίπαλον εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ καταστροφὴν.

Νῦν ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ ἀδάμας, καίτοι ἡ σκληρότερα τῶν γνωστῶν οὐσιῶν, εἶναι καὶ ἡ μάλλον θρίπτουσα, διότι ἔχει φυσικὴν τὴν διάσχισιν διὰ τῆς ὁποίας χωρίζεται μετὰ μεγίστης εὐκολίας. Ὅταν τὸ Κοκινόυρ ἐκόπη πάλιν τὸ 1853, ὁ τεχνίτης εἰς οὗ τὴν φροντίδα εἶχεν ἐμπιστευθῇ τὸ ἔδωκε διαρκούσης τῆς ἐργασίας εἰς τινα τῶν πελατῶν αὐτοῦ νὰ τὸ παρατηρήσῃ, ὅστις ἀπροσέκτως τὸ ἀρῆκε νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ὁ τεχνίτης βλέπων τοῦτο νὰ πίπτῃ, κατεπαράχθη, διότι εἶπεν ὅτι ἔξιν ὁ ἀδάμας πίπτων

ἤγγιζεν ἐπὶ μιᾷ ἐκ τῶν κορυφῶν αὐτοῦ βεβαίως θὰ κατετρίβετο εἰς τεμάχια.

Ἡ μεγάλη δημοφιλία τοῦ καθαρισμοῦ τοῦ ἀδάμαντος ἐφάνη ὡς συνάπτειν ἵσως ἐν ἀρχαίοις χρόνοις ἐγένετο χρῆσις αὐτοῦ μᾶλλον ὡς φυλακτηρίου ἢ ὡς κοσμήματος. Ἡ πίστις ἐπὶ τῆς ἀποτελεσματικότητος αὐτοῦ ὡς δηλητηρίου καὶ ὡς ἀντιδότη τοῦ δηλητηρίου εἶναι ἀσφαλτομένη, καὶ ἴσως ἐκ τῆς θεραπευτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος ὑπάρχει ἀκόμη περὶ τούτου ἡ πεποίθησις. Ὁ *Benvenuto Cellini* δηλοῖται ὅτι ὥρηνε τὴν ζωὴν αὐτοῦ εἰς τὴν φιλαργυρίαν ἐνός φαρμακοποιοῦ ὅστις ἀντικατέστησε μίαν ἀβλαβὴ κόκκιν ἀντὶ τῆς κόνεως τοῦ ἀδάμαντος τὴν ὁποίαν ἐδωροδοκῆθη νὰ ἀναμίξῃ εἰς τὴν σαλάταν του· ἡ αὕτη ψευδοφόνος οὐσία ἐδόθη εἰς τὸν Σιρ Θωμᾶ Ὁδεσβουρῆ ἐν τῷ Πύργῳ. Ἐξ ἐτέρου οἱ Ῥωμαῖοι, ἐβρώρουν αὐτὸ ὡς βέβαιον θεραπευτικὸν μέσον, οὐ μόνον κατὰ τοῦ δηλητηρίου, ἀλλὰ καὶ κατὰ ποικίλων ἄλλων κινδύνων, καὶ ἡ πεποίθησις τῶν μυθικῶν αὐτοῦ ἀρετῶν ἐξηκολούθει νὰ ἐπικρατῇ καθ' ὅλον τὸν Μεσαίωνα. Ἐλέγεται ὅτι μεταδίδει ἀνδρίαν, ἐκασφαλίζει τὴν νίκην, ἀποκρούει τὴν μαγανείαν καὶ τὴν φρενοβλάβειαν, καὶ φέρει ἐπιτυχίαν εἰς τὰς δίκας. Ὁ Πλίνιος λέγει ἡμῖν ὅτι ἐάν φέρῃ τις τοῦτον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος ἀποκρούει τὰ νυκτερινὰ φάσματα. Αἱ περὶ ἀδάμαντος δεισιδαιμονίαι φαίνονται ἐν τοῖς χρόνοις ἡμῶν καταφυγούσαι ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Ὁ σάκης τῆς Περσίας λέγεται ὅτι ἔχει μίαν σειρὰν ἀδάμαντων, τὴν ὁποίαν φυλάσσει ἐντός κοιμητηρίου, ἥτις, ὡς λέγεται, ἔχει τὴν δύναμιν νὰ καθιστᾷ ἀόρατον τὸν φέροντα αὐτήν, καὶ ὁ μέγας ἀδάμας τοῦ Ῥαγιά τοῦ Μαρτάς, ἐν Βόρνεω, ὅστις ζυγίζει 367 καράτα, καὶ ὅστις, ὑποτίθεται ὡς ὁ μέγιστος ἐκ τῶν ὑπαρχόντων θεωρεῖται, ὡς ἔχων τὴν ιδιότητα οὐ μόνον φυλακτηρίου, ἀλλὰ καὶ πανακειᾶς. Οἱ Ἰθαγενεῖς τῆς νήσου πιστεύουσιν ὅτι τὸ ὕδωρ ἐντός τοῦ ὁποίου ἐμβαπτίζεται ὁ ἀδάμας ἐκεῖνος θεραπεύει πᾶσαν νόσον· καὶ τὸ ὑπέρογκον ποσὸν τὸ προσεγεχθὲν πρὸς ἀγορὰν αὐτοῦ παρὰ τοῦ διοικητοῦ τῆς Βαταβίας, ἥτοι 750,000 φρ., δύο πλοῖα πολεμικὰ πληρέστατα ἐξηρητημένα, μετὰ ὅπλων καὶ παλεμφοδίων, ἀπερρίθη, οὐχὶ διὰ τὴν τοῦ ἀδάμαντος ἐσωτερικὴν ἀξίαν, ἀλλὰ διότι αἱ τύχαι τῆς δυναστείας κατὰ παράδοσιν ἐθεωροῦντο ὡς ἐξαρτώμεναι ἐκ τῆς κατοχῆς αὐτοῦ.

Φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι κοινῶς γνωστὸν ὅτι οἱ ἀδάμαντες ἔχουσιν ἐμπορικὴν ἀξίαν ὅπως ἀνεξάρτητον τῆς πρὸς κόσμησιν ιδιότητος αὐτῶν. Τροποποιήσας τις τοῦ ἀδάμαντος, πωλεῖται πρὸς χρῆσιν τῶν μηχανῶν πρὸς διάτρησιν βράχων ἀντὶ 20—25 φράγκων τὸ καράτιον.

Η ΛΕΚΑΝΗ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ.

Ἡ λεκάνη τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ εἶναι μακρὰ χωρίζουσα τὸν παλαιὸν ἀπὸ τοῦ νέου κόσμου καὶ ἐκτεινομένη πιθανῶς ἀπὸ πόλου εἰς πόλον. Ἀπὸ τῆς

κορυφῆς τοῦ Συμποράζο μέχρι τοῦ πρὸς τὸν Ἀτλαντικοῦ, εἰς τὸ μέχρι τοῦδε βαθύτατον μέρος αὐτοῦ, ἡ ἐπὶστάσις εἶναι ἐνθα μιλίων. Ἐάν τὰ ὕδατα τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἀπεσυρόντο ὥστε νὰ ἐκτεθῇ τὸ μέγεθος τοῦτο δοχεῖον τῆς θαλάσσης, ὅπερ χωρεῖ ἡπείρους καὶ ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ Ἀρκτικού εἰς τὸν Ἀνταρκτικόν, θὰ παρίστα τὴν μᾶλλον μεγαλοπρεπὴ καὶ ἐπιδεδητικὴν σκηνήν. Αὗται αἱ πλευραὶ τῆς στερεᾶς γῆς, μετὰ τῶν θεμελίων τῆς θαλάσσης θὰ ἐφέροντο εἰς φῶς καὶ θὰ ἀπεκαλύπτοντο ἐνώπιον ἡμῶν, ἐν τῇ κενῇ κοιτίδι τοῦ ὠκεανοῦ, χίλια φοβερὰ ναυάγια, φοβερὸν ἀριθμὸν κρανίων τεθνεώτων, μεγάλας ἀγκύρας, σωροὺς μαργαριτῶν καὶ ἀνεκτιμήτων λίθων, ἅτινα κατὰ τοὺς ποιητὰς κείνται, διεσκορπισμένα εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α'. — ΦΥΤΑ

ΚΕΦ. ΙΓ'.

Τί χρησιμεύουσιν οἱ σπόροι.

Ααλήσαντες περὶ τῶν καρπῶν εἵπομεν καὶ τινα περὶ σπόρων. Ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ θὰ εἵπωμεν πλεῖστον περὶ αὐτῶν. Τὰ φυτὰ συνήθως παράγονται ἐκ σπόρων. Εἶναι λίαν περίεργον νὰ εἶδῃ τις πῶς γίνεται τοῦτο, καὶ τοὶ πολλοὶ οὐδόλως φροντίζουσι νὰ μάθωσι. Κηπουροὶ καὶ γεωργοὶ θέτουσι σπόρους ἐν τῇ γῇ, βλέπουσι τὰ φυτὰ προερχόμενα ἐξ αὐτῶν, βλέπουσι τὰ φυτὰ ταῦτα αὐξάνειν καὶ ἀνθοῦντα, καὶ μετ' οὐ πολὺ συνάγουσι καρπὸν ἐξ αὐτῶν, καὶ δὲν φαίνονται σκεπτόμενοι ὅτι ὑπάρχει τι τὸ θαυμαστὸν ἐν τούτῳ· ἀλλ' ὅταν ἀναγνώσῃτε ὅσα κατωτέρω θὰ εἵπωμεν, νομίζω θὰ εἴπατε ὅτι εἶναι λίαν θαυμαστόν.

Θέτομεν φασίολον ἐν τῇ γῇ· φυτὸν προέρχεται ἐξ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον περιπλεκόμενον εἰς πάσσαλον ἀνέρεχεται στρεφόμενον περὶ αὐτὸν καὶ βαθμυδὸν ἀνθεῖ. Εἴτα γίνονται οἱ λοβοί. Ἐν αὐτοῖς ὑπάρχουσι φασίολοι ὡς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐθέσατε ἐν τῇ γῇ. Πάντα ταῦτα προέρχονται ἐκ τοῦ μικροῦ φασιόλου. Τὸ φυτὸν, τὰ φύλλα, τὰ ἄνθη, οὐδόλως ἔχουσιν ὁμοιότητα πρὸς τὸν φασίολον τὸν ὁποῖον ἐθέσατε ἐν τῇ γῇ.

Ὅταν θέσῃτε σπόρον σίτου ἐν τῇ γῇ ἀναβλαστάνει στέλεχος, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἀπλόνουσι πλατέα καὶ μακρὰ φύλλα, εἴτα δὲ καὶ μικροὶ στάχυς σχηματίζονται, καὶ ἐκ τούτων πάντων μόνον οἱ κόκκοι τοῦ σίτου ἐν τῷ στάχῳ εἰσὶν ὅμοιοι πρὸς τὸν κόκκον τὸν ὁποῖον ἐθέσατε ἐν τῇ γῇ.

Μία βάλανος πίπτει ἀπὸ τῆς δρυὸς, ἥτις εἶναι ὁ σπόρος, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ παραγάγῃ. Ἰσως ἀγελάς τις τὴν πατεῖ, καὶ οὕτω τὴν πιέζει ἐντὸς τῆς γῆς. Βλαστὸς τις ἐξέρχεται ἀπ' αὐτῆς, ὅστις μετὰ πολλὰ ἔτη, αὐξάνει εἰς μέγα δένδρον. Τὸ προελθὸν ἐκ τοῦ σπόρου εἶναι ἱκανῶς μέγα